

ja waht! tulge ruttu!" — Rebbane watis
ümber ja ütles: „Meie olleme nende meestega
asja läbbi rākinud, et enne kül kurja nõuand-
jate läbbi wihhamehhed ollime ja nüüd on
agga meie wahhel weel leppitust tarwis!“
Waht ja Krants tullid ka seäna; agga rebbane
nende müddinat kuuldes olli jubba läinud.
Kul ei uskunud enne mahha tulla, kunni reb-
bane hopis kaugele ärra olli läinud; sest ta
ollu wannemate wannemate käest kuulnud, et
reinowadderisi ial ei pea uskuma, ja et temma
omma werrehimmu nisamma wāhhe mahha
jāttab, kui jodik omma wina jomist.

Kul olli palju targem seal,
Kui inimene wahhest teal,
Kes aealiko kasso eest
Kõik ärraannab süddamest,
Kui Reinowadder hānnaga
Saab liwa silmi pilluda! —
Kul kange jārgi mõtleja,
Ei mõtnud Reinu uskuda,
Kes omma libbe kelega

Seal tahtis kufke surmada,
Waid hūdis: „Tulge Krants ja Waht!“
Siis olli otsas Reinu maht
Ja panni kōhhe plaggama,
Lāks metsa, heitis maggama! —
Kul kitis naeste, laste ees:
„Kul tanna käis üks kawwal mees,
„Kes sõa-rahhu kulutas,
„Mind üllalt mahha melitas.
„Mis teggu on meil teistega,
„Waid agga perrenaesega,
„Kes meile tangu, odre toob,
„Ja kaelad leikab, seina poob,
„Se olgu üksi teada teil?
„Muud rahhu polle tarwis meil!“

Sutto jätkud.

„Armas sõbber! siin pudub igga naela pealt
nelli loodi,“ ütles üks kaupmees, kes ühhe
tuttawa tallupoea käest wõid ostis. — „Siis